

ните пледи на хубавеца... И до него Теодора, приказната красавица, с лице по-светло от снега, с очи по-черни от най-мрачната нощ... Ала, за да стане Иванко цар, трябваше да бъде премахнат Асен... Трябваше да се съберат всички недоволници, да се насъскат, да се помамят с обещания за награди и почести...

Иванко потри с треперяща длан горещото си чело. Кое го бе повече привлякло? Блясъкът на царския венец, или омаята на чудната красавица? Та бе забравил верността към своя цар, дадената дума на Слава...

Лошата дума бе повлякла още по-лоша. Бързо се бяха разменили обидни слова. Асен бе посегнал към меча си. Неволно Иванко бе дигнал кинжала да се брани.

И бедата бе станала.

Нямаше вече връщане назад. Всяко злосторство докарваше подир себе си друго. За да запази живот и престол, сега Иванко трябваше да подири помощта на заклетите си врагове. Тия, които бе побеждавал в толкова славни битки, редом с храбрия си цар. И сега, сега трябваше да чака спасение от Алексея...

Иванко изстена дълбоко. Закри лице с дланите си. Сам се срамуваше от себе си, изгарящ в горещо разкаяние. Но всичко беше вече свършено. Той откри лице, загледа се в тихо заспалия стан на Петровите войски. Там нямаше тревога. Те бяха убедени в крайната си победа, времето работеше в тяхна полза.

Новият цар се усмихна зловещо. Нека почиват спокойно под звездната светлина. Нека стражите им се разхождат с толкова бавна, самоуверена стъпка. Ако знаеха каква напасть ги дебне всеки миг откъм гърба... И той отново отправи нетърпелив взор към далечината. Там, от юг, сякаш да дойдата спасителите и да пометат стана на обсадителите.

В същото време младият Димитри чакаше тревожнов кубуку-